

Ar uzņēmēju **SANTU ANČU**
sarunājas **ANNA PEIPIŅA**

SANTU ANČU visi pazīst kā žurnāla *Santa* redaktori un lielākās nacionālās izdevniecības līdzīpašnieci. Taču ir tā, ka bērnībā viņa sapņoja kļūt nevis par žurnālisti un izdevēju, bet gan par kultūras nama direktori. Turklāt vislabāk tam vajadzēja būt visai pamestam un nolaistam kultūras namam, kuru tad varētu atjaunot visā kultūras dzīves spožumā, pārsteidzot visus un izpelnoties sajūsmas aplausus.

FOTO – ANDREJS NIKIFOROVIS

Satikt citus un sevi

Bērnības sapņiem mēdz būt lielāks spēks, nekā palaikam iedomājamies. Santa gan nav atjaunojusi kultūras namu, bet gan kādreizējo Cēsu sanatoriju, izveidojot tur jaunu viesnīcu un restorānu – ar lielisku stila izjūtu un cieņu pret vēsturi. Jūnija sākumā Villa Santa ver vaļā savas durvis.

ANNA: Intervijā pirms četriem gadiem teici, ka tavā dzīvē pienācis laiks atiet no darbiem, varbūt pat padzīvot vientuļībā, lai saprastu, kas esi. Taču tu neapceri dzīvi Indijas āšramā, ne arī savā lauku ipašumā, bet atklāj jaunu viesnīcu.

SANTA: Patiesībā beidzamie gadi man zināmā mērā tomēr bija tāds pārdomu un izvērtējuma laiks. Bet laikam jau no sevis nevar aizbēgt. Es sapratu, ka esmu no tiem cilvēkiem, kas nespēj dzīvot, ja nav jaunu izaicinājumu un mērķu. Jo – kas tad tev atliek? Jā, ir cilvēki, kas sāk iet garīgo meklējumu ceļu, bet tā ir ieiešana citā dzīves plāksnē un, visticamāk, arī lielākā vientuļībā, kas mani tomēr mazliet biedē. Tam es nebijtu gatava. Bet arī sēdēt un gremdēties pārdomās par

dod dziļas zināšanas, uz to nepretendēju, toties varu radīt skaistu vidi, kurp cilvēki atbrauktu un varētu atslēgties no ikdienas. Vidi, kurā viņi varētu sajusties mīlētī un varbūt padomāt par sevi. Zinu, cik man pašai ir svarīgi izkāpt no tā ikdienas vilciena, un redzu, ka tā *Villa Santa* vide ir tam kā radīta – tu esi it kā mežā, bet vienlaikus pilsētā. Cēsīs ir lieliska koncertzāle, kur baudīt mākslu un pēc tam palikt kādā no mājām, iedzert vīnu un skatīties priedēs. Man likās, ka tas

izdzīvot to skaisto. Es noteikti gribētu, lai tur atbrauc arī vientuļi cilvēki, jo man šķiet netaisnīgi, kad kādam liekas – ja esi viens, tad nevienam neesi vajadzīgs. Lai tieši tas, kuram tajā mirklī ir vientuļi vai sāp sirds, tiek mīļi sagaidīts. Tie varētu būt arī cilvēki, kuri apzināti meklē vientatni. Jo var izvēlēties numuriņus, kuros ir sajūta, ka dzīvo gandrīz mežā. Var aiziet līdz Gaujai, sajūst dabu, sajūst sevi, vienlaikus tomēr esot pilsētā. Vēl domāju, ka tie būtu cilvēki, kas daudz ko jau dzīvē un pasaulē redzējuši, viņi nemeklē, kas nu viņus varētu pārsteigt vai šokēt, tagad viņi vienkārši gribētu būt kādu mirkli mierā ar sevi. Tas ir tas, pēc kā pati ilgojos.

Interesanti, ka, veidojot ļoti mūsdienīgu un stilīgu vidi, tu tomēr centies saglabāt kaut ko no vecā. Piemēram, padomju laika bibliotēku.

Jā, tas man šķiet ļoti svarīgi – saglabāt vēsturi. Man patīk lietas ar vecuma vērtību, un arī šis ir tāds stāsts. Cēsīs savulaik atradās krievu aristokrātu celtas villas, viņi 19. gadsimta beigās un 20. gadsimta sākumā te braukuši atpūsties pie Gaujas un elpot spirdzinošo priežu gaisu. Pēc tam tās tika nacionalizētas, sākumā izveidota strēlnieku lazarete, pēc tam līdz pat 1994. gadam te bijušas dažādas ārstniecības iestādes. Beidzamajā posmā – rehabilitācijas centrs, kur ārstēja tuberkulozes slimniekus, te ir savulaik dzīvojuši un ārstējušies gan Imants Ziedonis, gan Ojārs Vācietis, un tas saistīts arī ar Miervaldi Birzi. Vieta nebija izvēlēta nejauši, jo te ir kalns, priežu mežs, līdz ar to pat mazliet tāds kā augstkalnu klimats. Bet kopš 1994. gada te viss bija slēgts un tukšs. Kad mēs tur iegājām, ēkas faktiski bija avārijas stāvoklī, tās bija jānojauc. Līdz ar to ēkas gan ir celtas no jauna, bet divas no tām atjaunotas pēc senajiem zīmējumiem, tieši tādas, kādas reiz bijušas. Trešā māja, *Villa Santa*, kas arī deva nosaukumu visam kompleksam, ir celta jaunā veidolā. Lūk, un vienā no ēkām bija saglabājusies bibliotēka, turklāt gana cienijama – kas ir saprotams, ņemot vērā, ka cilvēkiem tādā sanatorijā nācās pavadīt

Man pašai bija svarīgi, lai zem katras detaļas varu parakstīties – tas ir labākais, ko varu izdarīt.

vecumu man negribas. Tad saproti, ka kaut kas tomēr jādara, citādi sāksi graužt patiesību sevi. Tā tapa šis jaunais projekts.

Bet kā dzima tieši ideja par viesnīcu?

Laikam pašu pirmo mietīņu šajā laukā iedzina notikums, pēc kura sapratu, ka tādai mūžīgai skriešanai un *kapšanai* isti nav jēgas, jo tev vienā brīdī visu nopelnīto vienkārši var atņemt, – tā bija naudas zaudēšana *Krājbankā*. Tas toreiz lika apstāties un pārvērtēt lietas. Otrkārt – man žurnālistikā ir pagājuši divdesmit pieci gadi, un sapratu, ka iestājusies zināma rutīna. Un es iekšēji neesmu rutīnas cilvēks – jā, esmu atbildības un pienākuma cilvēks, bet dvēsele man alkst jaunu lietu un pārmaiņu. Vienlaikus sapratu, ka vairs negribu neko pierādīt visai pasaulei – pēc kā mēs tomēr jaunībā alkstam. Drīzāk šķita, ka gribu kaut ko nelielu, bet vērtīgu. Vietu, kurp pie manis brauktu cilvēki un es ar viņiem varētu sarunāties un vienkārši būt. Atceros, kad intervēju Juri Rubeni, sapratu, ka laikam arī viņš izgājis līdzīgu posmu – kad vispirms tavā dzīvē ir daudz cilvēku, viņi nāk un iet, bet tad tu vairs negribi to lielo mērogu, tu gribi vietu, kur vari satikt mazāk, bet būt tuvāk. Intuitīvā ziņā izjutu kaut ko līdzīgu. Protams, Juris Rubenis cilvēkiem

varētu būt mērogos un izjūtās intīmāks projekts, kā satikt mani.

Starp citu, reiz teici, ka varbūt tavs formāts būtu deviņpadsmitā gadsimta stila salons, uz kuru nāktu cilvēki, lai satiktu cits citu un paši sevi.

Jā. Protams, ja tas tā arī izdosies. Un – cik man pašai būs spēka un iedvesmas, jo, protams, tas ir arī patērējošs pasākums. Es gan negribu solīt, ka mani tur varēs satikt jebkurā mirklī, toties ceru, ka vide, kas te radīta, arī būs mūsu sava veida tikšanās. Esmu sapratusi, ka man ir divas lietas, kas patiek un padodas: viena ir intervijas žurnālā, otra – rīkot pasākumus, kuros cilvēki kopā ar mani var justies labi. Es gribētu, lai kaut kas no šīs sajūtas būtu arī viesnīcā, bet lielākais pārbaudījums ir tas, ka ne jau es viena to varu izdarīt. Tur būs komanda, un svarīgi, lai katrs darbinieks arī iekļautos šajā sajūtā.

Kādu sajūtu tu gribētu radīt?

Man pašai ir svarīgi izdzīvot dzīvi mazliet kinematogrāfiski, un es gribētu, lai tam, kurš pie mums brauks, atbraukšana šurp būtu arī kā neliela kino epizode. Viņš atbrauc uz Cēsīm, aiziet uz koncertu, kas viņu aizved citā realitātē, un tad šo citu realitāti turpina pie manis. Tā būtu kā iespēja paildzināt, vairāk

ilgu laiku, pat pusgadu. Protams, viņi isināja laiku, lasot grāmatas. Radās jautājums – ko ar tām darīt? Esmu augusi laikos, kad grāmata tomēr bija lielā cieņā, un man necēlās roka tās vienkārši izmest. Tā nu es ar divām draudzenēm un celtnieku puīšiem, ar respiratoriem bruņojušies, izšķirojām grāmatas un kādas piecīmsīnt atstājām viesnīcai. Lai būtu pavisam droši, grāmatas tika apstrādātas speciālās gāzes kamerās, kur tiek dezinficētas arī Nacionālās bibliotēkas grāmatas. Es, protams, nezinu, cik cilvēku tās grāmatas lasīs, bet katrā ziņā tās būs atgriezušās mājās, un tas man patīk. Es arī dažās vietās gribēju saglabāt lampas – tās nav nekādas greznās, visai vienkāršas, tomēr, kad tās redzu, man arī kļūst siltāk ap sirdi. Par to, ka nekas jau īstenībā nepazūd, enerģija apiet riņķi un atgriežas.

Tu pati ceļojumos esi iepazinusi daudz dažādu viesnīcu. Kas, tavuprāt, labu viesnīcu atšķir no parastas?

Man jau galvenie šķiet cilvēki, kurus tu tur satiec. Tas arī šajā biznesā ir pats grūtākais. Tu vari uztaisīt skaistu interjeru, bet tam nav lielas vērtības, ja tajā nav omulības. To rada tikai cilvēki, kas tevi sagaida. Protams, te ļoti daudz atkarīgs no īpašnieka, jo viņš savāc komandā cilvēkus, kas ir līdzīgi pašam. Vēl man patīk vietas ar stāstu. Kā jau tikko teicu, te ir savs stāsts. Tas turklāt savijas ar mūsējo – *Santas* – stāstu. Mēs prātā pārlikām dažādus variantus, kā nosaukt viesnīcu, tomēr sapratām, ka jābūt *Santas* vārdam, jo tie tomēr ir divdesmit pieci veiksmes gadi. Tā nu mēs esam apvienojuši abus stāstus – veco un mūsu.

Bez tām trim villām ir vēl kāda pavisam interesanta ēka. Savā ziņā – gan-drīz tilts...

Tā ir viesību zāle. Es to saucau par mūsu kompleksa briljantu kaklarotu. Tajā vietā izsenis bijis tiltiņš pāri diķim, kurš gan bija sagruvis. Un tad arī radās ideja, ka tieši tur varētu veidot jaunu viesību zāli. Ceru, ka mēs ar laiku tur varēsim uzņemt arī simt un simt piecdesmit cilvēku pasākumus. Tad tas būs cieņam arī no biznesa viedokļa.

Zinu, ka draugi, kas atbrauc un ierauga visu, kas tapis, saka – Santa, mēs zinājam, ka tu esi traka, bet tu tiešām esi traka, to visu uzņemoties. Man arī pašai vēl joprojām mazliet neticas. Es kādu nakti paliku Cēsīs citā viesnīcā un tad no rīta aizbraucu turp viena pati... Un tad tu skaties un nespēj noticēt, ka tas tiešām ir izdarīts. Neapšaubāmi pēc Cēsu koncertzāles tas ir pats skaistākais un labākais objekts pilsētā.

Tomēr tā tev bija izkāpšana no komforta zonas, jo tev ir pieredze izdevējdarbībā un žurnālu veidošanā, bet šis tomēr ir cits bizness.

Vēl jau es visu tikai atklāšu, vēl jau daudz ko nezinu. Protams, viesmīlības un restorānu bizness ir cits izaicinājums. Turklāt, kad es pirms divdesmit pieciem gadiem sāku no nulles veidot žurnālu *Santa*, es tāda biju pirmā un vienīgā, bet tagad ienāku milzīgas konkurences apstākļos. Bet laikam jau man to vajag – konfrontāciju un sacensību. Ja tā visa nav, tad arī man vairs nav interesanti. Atceros, šopavasar, kalnos slēpojot, bija situācija, kad to vēlreiz sapratu. Lielākoties bija skaists, saulains laiks – tādā parastī visiem patīk slēpot, viss ir forši. Bet tad

Aicina Santa Anča!

No 10. līdz 21. jūnijam lūdzu jūs visas naktī palīgā ar padomu!

«Villa Santa» piedāvā šajās divās nedēļās atpūsties viesnīcā ar piecdesmit procentu atlaidi (viesnīcas pakalpojumiem) un dalīties savās izjūtās un priekšlikumos. Brauciet un testējiet visu – no kafijas līdz ziepju gabaliņam! Būšu priecīga par katru ierosinājumu, lai kopīgiem spēkiem atkal viena vieta Latvijā kļūtu izcila! Vietu skaits šajās nedēļās ierobežots, jo «Villa Santa» darbosies testa režīmā! Gaidīšu ciemos!

Rezervēšana: www.villasanta.lv
vai pa tālr. 25965244

vienu dienu uznāca tāda migla, ka tu uzbrauc kalnā augšā un slēpo lejā, isti nezinot, kas priekšā sagaida. Man tas iedeva asinīs tādu adrenalīnu! Tā man likās pati labākā diena! Kādam vajag sauli un mieru, man vajag adrenalīnu, kad tu nesies lejā un isti pat nezini, kas tur sagaida.

Tomēr tu parasti uzsver, ka bez vi-riešu atbalsta nevarētu ne biznesā, ne dzīvē.

Nē, protams, es to nevarētu izdarīt viena. Kādreiz bērnībā, izlasījusi grāmatu par Timuru un viņa komandu, es arī savā sētā gribēju būt Timurs ar savu komandu. Toreiz man ne pārāk izdevās. Bet tagad arī to realizēju. Mūsu komandā ir cilvēki, kurus pazīstu jau tuvu desmit gadiem, un tagad viņi kopā ar mani ir te – gan viesnīcas projekta galvenais

Par laimi, sirds joprojām ir krūtīs. Un sirds jūtas nogurusi, bet laimīga.

dzinēj spēks Jānis Auzāns, gan *B-Bāra* īpašnieks Armands Mednieks, kurš mūs ievadījis restorāna sarežģītajā biznesā. Un, protams, man līdzās, kā visus šos gadus, ir mans biznesa partneris Ivars Zariņš un mūsu izdevniecības direktors Māris Ančs, mans vīrs. Neesmu vienuļa arī Cēsīs, jo tas viss nebūtu iespējams, ja nebūtu tik sirsniņš un saprotošs Cēsu mērs Jānis Rozenbergs, būtisks ir Jura Žagara atbalsts. Viņi jau īstenībā man apkārt liek tos drošības spilvenus, bez kuriem es to nevarētu izdarīt. Viena pati to nemaz neuzņemtos, tas nav vienas sievietes bizness. Vīrieši ar savu enerģiju mani līdzsvaru un vienlaikus ļoti sargā. Tas man ir svarīgi. Kad mani līdzsvaru un mani sargā, es varu visu!

Ar visu dzīves un biznesa pieredzi – vai šis projekts uz kaut ko lika paskatīties ar citām acīm?

Nezinu, vai citām... Drīzāk sapratu kādu lietu. Īstenībā dzīvei, lai kā tā ietu, ir savs ritums, un tu neko daudz nevari mainīt. Tev liekas, ka būs mirklis, kad tu beidzot varēsi tikai atpūsties, beidzot skaisti dzīvosi, bet tā ir ilūzija. Dzīve jau tev jādzīvo tāda, kāda tā ir, un jāsaņem tas, ko tā nes. Man mammai vienā brīdī sašķobījās veselība, un tad iedomājos: kad veidoju *Santu*, man bija zīdains uz rokām, un tagad, kad ir jauns projekts, atkal ir citas rūpes – par vecākiem. Un tev neviens īstenībā nedod nekādas atlaides, jautājums – cik tu pats vari izturēt.

Tolaik priekšrocība bija jaunības enerģija, kas tagad?

Tagad priekšrocība ir mans un izdevniecības vārds. Pirmoreiz novērtēju to,

ka vārds kaut ko izsaka. Vairs nav jāskaidro, kas esi un vai tev var uzticēties. Pirms divdesmit pieciem gadiem man bija jāliek notice, ka es to varu, bet tagad man saka – jā, mēs zinām, ka tu to vari. Kad veidoju *Santu*, neviens man neticēja, izņemot manus vecākus, bet tagad uz *Villa Santa* vēl pirms oficiālās atklāšanas ciemos ierodas Valsts prezidents. Tas nozīmē, ka tie divdesmit pieci gadi nav bijuši veltīgi tieši no kvalitātes, nevis tikai statusa vai slavas viedokļa.

Bet nu arī gaidas ir citas.

Droši vien. Tāpēc es iedziļinos jebkurā sīkumā. Katrā ziepjtraukā, atkritumu kastēs izvēlē, pati testēju gultasveļu, pati izvēlējos, kāda būs smarža kosmētikai. Skaidrs, ka ne jau visiem tu izpatiksi, bet man pašai bija svarīgi, lai zem katras detaļas varu parakstīties – jā, tas ir labākais, ko es varu šajos apstākļos izdarīt.

Vispār interesanti, ka vietas izvēle krita par labu Cēsīm. Tu tomēr esi liepājniece, un liepājnieki sirdi tādi vienmēr paliekot.

Jā, šo jautājumu man uzdeva arī liepājnieks Jānis Porziņģis, slavenā Kristapa brālis, – kāpēc Cēsīs, nevis Liepāja? Protams, Liepāja – tā ir mana bērnība, kas nav izdzēsama, un es priecājos par Porziņģu ģimeni, kuri iegulda naudu Liepājā, tas nozīmē, ka viņiem tā saikne ir ļoti cieša. Bet es tomēr esmu projām kopš astoņpadsmit gadu vecuma, vairs tur nedzīvo arī mani vecāki, un līdz ar to saikne jau ir pastarpināta. Turklāt Cēsīs ir tuvāk Rīgai nekā Liepāja, rīdzinieki uz Cēsīm daudz biežāk atbrauc, tā ir viena no vasaras kultūras un atpūtas galvenajām

pilsētām. Interesanti – esmu novērojuši, ka cēsnieki ir citādi nekā liepājnieki. Mēs, liepājnieki, esam tādi paskarbi un diezgan ambiciozi cilvēki, mums neredzi liekas, ka esam līdz galam nenovērtēti. Bet Cēsīs var just, ka šejienieši ir pašpieņemamāki. Viņi ir vairāk mierā ar to, kā ir: Tā ambiciozitāte, protams, nav slikta, tā ļauj vairāk sasniegt, bet tīri cilvēciski man patīk cēsnieku dzīves sajūta.

Cēsīs jau arī no šā projekta iegūst.

Tur ir cits interesants aspekts. Nekad nebiju tā domājusi, ka es varu radīt tik gaidītas darbavietas cilvēkiem. Kad mums uz divdesmit piecām vietām pieaicās trīsdesmit sešdesmit cilvēku, un tu redzi, ka nāk ar cerībām sirdī... Es sajutu to, ka varbūt daudziem cilvēkiem pietrūkst drosmes kaut ko tādu uzsākt, un viņiem vajadzīgs kāds, kas to rada, un tad viņi var atrast sevi tajā darbavietā – tas mani ļoti iedvesmoja un gandarīja.

Žurnāls *Santa*, izdevniecība, tagad arī *Villa Santa*... Kur isti tajā visā šobrīd ir tava sirds, pie kā?

Sirds ir... krūtīs. (*Smiekli.*) Par laimi, sirds joprojām ir krūtīs. Un sirds jūtas nogurusi, bet laimīga. Protams, tikko uzņemies to visu, tu mazliet zaudē dzīves viēgluma sajūtu, dzīves baudas sajūtu. Ir jau skaisti, kad aizbrauc uz Portugāli izvēlēties traukus jaunajai viesnīcai, tur klāt ir dzīves garša un bauda. Bet, kad atbrauc mājās un tev stundas laikā jāatrisina piecpadsmit punkti – sākot ar šķembu izmešanu, sālstrauku izvēli un pareizajām atkritumu kastēm, tur jau baudas faktors zūd. Un to gan es negribētu. Taču man patīk, ka nav laika sievišķīgai koķetērijai ar vecumu – šis jautājums uz kādu laiku noteikti ir atlikts. Jauns projekts ir kā bērns – kaut ko atņemt, bet kaut ko arī iedod. Jā, tagad nākas dzert asinsspiediena zāles, bet vai tās nebūtu jādzēr; ja nebūtu viesnīcas? Toties nāk klāt jauna enerģija, adrenalīns, un tad sirds arī jūtas laimīgāka. 🍷